

Ko Pauk

(Mdy)

နွဲ့ယိမ်းဖွဲ့နှောင်

လှိုင်းကလေးရဲ့သောင်

အပိုင်းတစ် (အကြောင်းပါစရာ... သို့အသွား)

လပြည့်ရက် နီးလေလေ လှိုင်းတွေက ထန်လေလေလို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နေသူတွေကတော့ ပြောကြပါတယ်။ တဝေါဝေါ အသံတွေနဲ့ အတူ တဝုန်းဝုန်း ပြေးလာတဲ့ လှိုင်းခေါင်း ဖြူလေးတွေက သောင်စပ်အဆုံးထိ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြေးလာခဲ့ပေမဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာပဲ လာရာလမ်းအတိုင်း ပင်လယ်ထဲကို ပြန်ပြီး ဆင်းသွားရပြန်ပါတယ်။

ဆင်းလိုက်တက်လိုက် လုပ်နေတဲ့ လှိုင်းတွေကြောင့် သဲပြင်တွေက အံ့ဩစရာ ကောင်းလှစွာ ညီညာပြန့်ပြူး၊ ပင်လယ်က တွန်းလွှတ်လိုက်တဲ့ အခါ ကမ်းစပ်ကို အားနဲ့ မာန်နဲ့ ပြေးတက်လာလိုက်၊ ပင်လယ်က ပြန်ဆွဲလိုက်ရင် လာရာလမ်းအတိုင်း ပင်လယ် ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်ဝင်လိုက်နဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာ မရပ်မနား စုန်ချီဆန်ချီ။ ကျွန်မတို့ လူသားတွေကရော ပင်လယ် လှိုင်းကလေးတွေနဲ့ ထူးမခြားနားပါပဲ။

လောကကြီးထဲကို ဝင်လိုက်ကြ ပြန်ထွက်သွားလိုက်ကြ။ လရဲ့ ဆွဲအားက ပင်လယ်ပြင်ကို လှိုင်းတွေ ဖြစ်စေခဲ့တယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ လူသားတွေကို ဝင်စေထွက်စေအောင် ဖန်တီးနေတဲ့ ဆွဲအားတွေကိုရော ဘယ်သူများ ဖန်ဆင်းခဲ့သလဲလို့ တွေးမိရင် ပြီးမိပါတယ်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ အေးဆေးထိုင် အုန်းရေသောက် ပျော်ပါးစွာ

ဆော့ကစားနေသော လေညှင်းခံရင်း လမ်းလျှောက် နေသူတွေကို ကျွန်မ ငေးမောလို့ ကောင်းနေတုန်း "မမ" တစ်ယောက်တည်းလား" လို့ မေးလိုက်တဲ့ အသံကိုကြားလို့ မော့အကြည့်မှာ "အငယ်လေး"လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမည်ပေးထားတဲ့ ကောင်လေး ဖြစ်နေပါတယ်။ သူမေးလိုက်မှ ချောင်းသာကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြန်တွေးမိပါတော့တယ်။

ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတဲ့ အချိန် မန်းလေးမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ "ကေသီ"က ချောင်းသာကို စနေတနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မှာ သွားရအောင် ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ရန်ကုန်ရုံးက ကလေးမတွေကို လိုက်ဖို့ အဖော်စပ်တော့... "မမနဒီကလည်း မိုးတွင်းကြီး ပင်လယ်ပြင်သွားပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ"ဆိုပြီး တစ်ယောက်မှ ခေါ်မရ။

ကျွန်မကလည်း ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်ဖူးချင်။ လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ နေဝင်ချိန်လေးကို ခံစားကြည့်ချင်သလို ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်ချင်လှပါတယ်။ ဒီတော့ ကေသီက ချောင်းသာသွားမယ် ဆိုတာကို သဘောတူ လိုက်တာပေါ့။

ကေသီတို့ က မန်းလေးကနေ ပုသိမ်ကိုလာ။ ကျွန်မက ရန်ကုန်ကနေ ပုသိမ်ကိုလာ။ အဲဒီကနေမှ တစ်ဆင့် ချောင်းသာ သွားကြမယ် ဆိုပြီး အစီအစဉ်တွေ ဆွဲကြတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပုသိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်း ကိုတင့်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး မေးရမြန်းရ ပါတော့တယ်။

ရန်ကုန်ကနေ ပုသိမ်ကို မနက်ကနေ ညနေထိ ကားရှိတယ်ဆိုတာ သိရ။ ပုသိမ်နေ ချောင်းသာကို ထွက်တဲ့ ကားကလည်း မရှား။ ဒါပေမဲ့ ပုသိမ်ချောင်းသာ ကားကတော့ ညနေ (၂)နာရီကားက နောက်ဆုံးကားလို့

ဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ စနေ နေ့မနက် ကားနဲ့ ပုသိမ်ကို လာပြီးရင် ချောင်း သာ ဆက်သွားမယ်လို့ ကိုတင့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ...

"ရတယ် နဒီရေ နင်ပုသိမ်ရောက်တာနဲ့ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် ငါလာ ကြိုပြီး ချောင်းသာဂိတ် ပို့ပေးမယ်"လို့ ကိုတင့်က စီစဉ်ပေးပါတယ်။

ပြီးတော့မှ ကေသီဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး ချိန်းရပါတယ်။ ကေသီနဲ့ ကို ဇော်တို့ က သောကြာနေ့ ကျရင် ညနေ (၃)နာရီထွက်တဲ့ "ရာဇာအောင်" ကားနဲ့ မန်းလေးကနေ ပုသိမ်ကို လာမယ်။ ပုသိမ် ရောက်တယ်ဆိုရင် သူတို့ က ကျွန်မကို မစောင့်ပဲ ချောင်းသာကို သွားနှင့်မယ်။ တည်းခိုခန်း တွေ ဘာတွေ စီစဉ်ထားမယ်။ ချောင်းသာမှာ ပဲ ဆုံကြမယ်ဆိုပြီး ချိန်း ထား လိုက်ကြပါတယ်။ နောက်နေ့ နေ့လယ်ကားနဲ့ ပုသိမ်ကိုပြန်လာ။ ပု သိမ်က အိပ်စပ်ရက်နဲ့ အတူပြန်ကြမယ်။ ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာ ဆင်းနေ ခဲ့၊ သူတို့ က မန်းလေးကိုဆက်ပြီး သွားမယ်ဆိုပြီး စီစဉ်ကြပါတယ်။

ချောင်းသာမှာ ကြာကြာ နေချင်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အလုပ်က ခွင့်ယူလို့ မရ။ အဲတော့ ရသလောက်ပဲ နေမယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်လို့ လာခဲ့ကြ တာပါ။ စနေနေ့ မနက် လှိုင်သာယာ ကားကွင်းကို သွားမယ်လုပ်တော့ မိုးတွေ ရွာနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိုးအတိတ်စောင့်ရင်း မနက် (၇)နာရီ လောက်မှ ပဲ အိမ်က ထွက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျိုက္ကဆံ၊ ILBC ကနေ ကားကွင်း ကို တက္ကဆီငှားတော့ ၈၀၀၀တဲ့ ။ သုံးစီးမြောက်မှာ တော့ ခြောက် ထောင်နဲ့ ဈေးတည့် သွားပါတယ်။

ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောနိုင်တာ အဲဒီနေ့က လမ်းသိပ်မပိတ်တော့ ရှု စ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ ကားဝင်းကို ရောက်သွားပါတယ်။ ကားဝ င်းထဲ ဝင်တာနဲ့ ဧည့်ကြို ကောင်လေးတွေက "ပုသိမ်လား ကားရှိတယ်" ဆိုပြီး ကားနား ပြေးလိုက် လာပါတယ်။

မေးကြည့်တော့ မနက်(၈)နာရီခွဲ ထွက်မယ့် ကားရှိတယ်လို့ ဆိုလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ သူတို့ ပြောတဲ့ ကားနဲ့ ပဲ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတယ် ။ ကားမရှိပဲ ကားဝင်းထဲမှာ အကြာကြီး မစောင့်ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်မ ရောက်တဲ့ အချိန်ကလည်း ၈:၁၅ ရှိနေပြီလေ။

အဲဒါနဲ့ လမ်းမှာ စိတ်ချရအောင် အပေါ့အပါးသွား။ ရေသန့်ဘူးတွေ တစ်ရှူးတွေဝယ်။ ရန်ကုန်ပုသိမ် ကားလက်မှတ် ဖြတ်တဲ့ အခါ သုံးထောင် ဆိုတော့ ပြီးမိပါတယ်။ ရန်ကုန်ပုသိမ် အဝေးကြီး မိုင်တစ်ရာကျော်ကို မှ သုံးထောင်။

ရန်ကုန် မြို့ထဲကနေ ဘယ်လောက်မှ မဝေးတဲ့ လှိုင်သာယာဂိတ်ကို ကားခက ခြောက်ထောင်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း စီးရတဲ့ ကားနဲ့ အများ စု ပေါင်းသွားတဲ့ ကား ဒီလောက်တော့ ကွာနိုင်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ ခရီးသည် တွေကို ကားပေါ် တက်ခိုင်းပါတယ်။

ကားလည်း စထွက်ရော ပုသိမ်က ကိုတင့်ဆီကို လှမ်းဖုန်းဆက် လိုက်ပါတယ်။ ပုသိမ်ကိုလာနေပြီ ချောင်းသာကို သွားမယ့် နောက်ဆုံး ကားနဲ့ လက်မှတ်ဖြတ် ထားဖို့ ပေါ့။ ကျွန်မ စီးတဲ့ ကားက သိပ် အကောင်း ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်မှ သိရတာ အိပ်စပ်ရ က်ကားကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။ လက်မှတ် ကြိုမှာ ထားလို့ ရတယ်။ ကားခ သုံးထောင်ပဲ ဆိုတာကိုပါ။

ကားမထွက်ခင် ကလေးမလေး တစ်ယောက် တက် လာပြီး မှတ်ပုံ တင်တွေ နံပါတ်တွေ လူနာမည်တွေ မေးပြီး ပုံစံစာရွက် ကလေးထဲမှာ မှတ်သွားပါတယ်။ စနစ်ကျတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ မိုးကလည်း က တိတ်လိုက် ရွာလိုက်ဆိုတော့ ခရီးသွားရတာ အေးအေးဆေးဆေး။ ကားကလည်း သိပ်အမြန်ကြီး မဟုတ်ပဲ ခပ်မှန်မှန်လေး မောင်းပါတယ်။ ပုသိမ်

ကို ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲဆိုတာ သိချင်ပေမဲ့ "ရောက်ချိန်မေးခြင်း သည်းခံပါ" ဆိုတဲ့ စာတန်း မြင်မိတော့ မမေးရဲပါဘူး။ အိုင်တီခေတ်မှာ ကမ္ဘာကြီးသာ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကတော့ မပြောင်းမလဲ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်နားမှာ နေရာ ရတော့ အပြင်ကို ငေးမောလို့ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မ ဘေးနားမှာ လည်း ထိုင်သူ မရှိသေးတော့ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်။ ရန်ကုန်မြို့ ဧရိယာကို လွန်မြောက်တဲ့ အခါမှာ တော့ မြင်ကွင်းတွေကလည်း ပြောင်းလဲလို့ လာပါတယ်။ စိမ်းစိုနေတဲ့ လယ်ကွင်းတွေ မြင်ရတာ အေးအေးမြမြ။ ရေတွေ ပြည့်နေတဲ့ အိုင်ထဲမှာ ရေကူးနေတဲ့ ပဲကလေးတွေ တွေ့ရတာကလည်း ကြည်နူးစရာ။

ပန်းတနော်နဲ့ ပုသိမ်လမ်းခွဲ အရောက်မှာ တော့ ကားခဏအရပ် ဈေးသည် လေးတွေ ဝိုင်းအုံလို့ လာပါတယ်။ ပေါက်စီကြော်တွေကလည်း အကြီးကြီး။ ငုံးကြော် ငှက်ကြော်တွေကလည်း အကြီးကြီး။ စားချင်စရာ တွေ ချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝယ်မစား ဖြစ်ပါဘူး။

"နဒီနော် လမ်းမှာ ငှက်ကြော်တွေ ဘာတွေတွေ့ရင် ဝယ်မစားနဲ့ ။ တချို့တွေက ကြော်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ပြုတ်ပြီး ဆီလူးထားတာ"လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို နားထဲ ကြားမိလို့ ပါပဲ။ အဲဒီ ပန်းတနော် လမ်းဆုံ အရောက်မှာ ခရီးသည် တွေ တက်လာတော့ ကားလည်း ပြည့်သွားပါတယ်။

ကျွန်မထိုင်တဲ့ နံဘေးမှာ လည်း ကောင်လေး တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့ အဖွဲ့က ငါးယောက် အုပ်စုပါ။ စုံတွဲနှစ်တွဲနဲ့ အဲဒီ

ကောင်လေးနဲ့ ပါ။ ကားပေါ် တက်ကတည်းက သူတို့ ထဲက အတွဲနှစ်တွဲ က ကြွက်ကြွက်ညံ နေအောင် စကားတွေ ပြောကြပေမဲ့ ကျွန်မနံဘေးက ကောင်လေးကတော့ အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်လာပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ ငေးရင်းမောရင်း ကျွန်မ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ မြင်ကွင်း တွေကို ကြည့်ရင်းပေါ့။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်က အိမ်လေးတွေ ရှေ့မှာ လှေကလေးတွေ ရှိနေတာကိုလည်း မြင်ရ။ မြောင်းသာသာလောက် ရှိတဲ့ နေရာလေးမှာ လှေကလေးတွေ သွားနေတာ မြင်ရတော့ အညာသူ ကျွန်မမှာ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်လို့ ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မနံဘေးက ကောင်လေးက အိပ်ငိုက်နေရင်း သူ့ ခေါင်းက ကျွန်မဘက်ကို စောင်းကျ လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရင် ခပ်ပြီးပြီးနဲ့ "ဆောရီး" လို့ ပြောပြီး ပြန်အိပ် လိုက်။ ပြန်နိုးလိုက် ဆောရီးလိုက်နဲ့ ပဲ ထမင်းစားဖို့ ကားခဏ နားပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ ဘာမှ စားချင်စိတ် မရှိတော့ ကော်ဖီမစ် တစ်ခွက်မှာ သောက်။ ကျွန်မနံဘေးက ကောင်လေးနဲ့ သူ့အုပ်စုကတော့ စကားတွေ ပြောရင်း တဝါးဝါး တဟားဟား။ အဲဒီအချိန် လမ်းတစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဈေးသည် လေးတွေကို မြင်တော့ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ် ပေါက် လာတာနဲ့ အိတ်ဆောင် ကင်မရာလေးနဲ့ လှမ်းရိုက် လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစား မိတော့ နောက်ပြန် လှည့်အကြည့် ကျွန်မကို တအံ့တသြနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ကောင်လေးကို မြင်လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ရှက်မိသလိုလို။ သိပ်မကြာ ခင်မှာ ပဲ ကားပြန် ထွက်ပါတယ်။ ကားထွက်လို့ မှ မကြာမီ စိတ်ပျက်စ ရာ ကောင်းလှတဲ့ သတင်းကို ပေးမယ့် ဖုန်းသံကို ကြားရပါတော့တယ်။

"နဒီ နင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ" ဆိုတာကို အစချီလို့ မနေ့မနက်က ကေသီ အဘွား ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲပြီး ဆေးရုံ တင်ထားရတဲ့ အကြောင်း။ သူဆေးရုံ စောင့်ရမှာ မို့ မလာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း။ အရမ်း အားနာတဲ့ အကြောင်း။ ကျွန်မကို မနက်ကတည်းက ဖုန်းခေါ်နေတာ ခေါ်လို့ မရတဲ့ အကြောင်း တန်းစီပြီး ပြောပါတော့တယ်။

ကျွန်မက ကားပေါ်အရောက် ကိုတင့်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီး ကတည်းက ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ထည့်ထားမိတာပါ။ ငေးမောနေတော့ ဖုန်းသံကို ဂရုမစိုက်မိ။ အခု ဖုန်းလာတာတောင်မှ ဘေးနားက ထိုင်လာတဲ့ ကောင်လေးက ...

"မမ ဖုန်းလာနေတယ် ထင်တယ်နော်" လို့ သတိပေးမှ ဖုန်းလာတာ သိတာပါ။

"ရတယ် ကေသီ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလည်း ချောင်းသာကို ငါ ရောက်အောင် သွားတော့မယ်၊ ဒီအထိ ရောက်နေမှ ပြန်မလှည့်တော့ဘူး ၊ သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေနဲ့ ငါဆယ့်ခြောက်နှစ်မ မဟုတ်ဘူး "လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဖုန်းပြောပြီးတဲ့ အခါ ကောင်လေးက ...

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ချောင်းသာကို သွားမှာ ၊ အေးဆေး" လို့ ပြောတော့ စိတ်ထဲမှာ အားရှိသွားသလို။ ကျွန်မကလည်း သာယာတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကောင်လေးကလည်း အိပ်ငိုက်ရင်း ကားစပယ်ယာလေးရဲ့ အော်သံကို နားထောင်ရင်း ပုသိမ်ကိုရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး ဆိုတာကို သိလာရပါတယ်။ နာရီကြည့် လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခါ နီးနေပါပြီ။ လမ်းမကြီး အတိုင်း လာနေရင်း ပန်းခြံတစ်ခုနား အရောက်မှာ တော့ ကောင်လေးက သူတို့ ဆင်းတော့မယ် ဆိုပြီး အထုပ်တွေ ပြင်ကြပါတယ်။ သူတို့ က "အစ်မလည်း ချောင်းသာဂိတ် သွားမှာ

ဆို ဒီမှာ ဆင်းလိုက် ကားဝင်းက ဟိုးအဝေးကြီးထိ ဝင်သွားမှာ "လို့ ပြောရင်း ကျွန်မကိုပါ သူတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့မလားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်မက လာကြိုမှာ လို့ ပြောလိုက်ပေမဲ့ သူတို့ နဲ့ ပဲ အတူတူ ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆင်းတဲ့ နားလေးမှ အင်တာနက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် မြင်လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာ သွားပါတယ်။ သူတို့ ကတော့ သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ချောင်းသာဂိတ်ကို သွားမယ် ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း အင်တာနက် ဆိုင်ထဲကို ရောက်မှ ကိုတင့်ကို လှမ်းဆက်ပါတယ်။

"နင်ဘယ်နားမှာ လဲ" လို့ ကိုတင့်ကမေးတော့ ကျွန်မ မဖြေတတ်တာနဲ့ အင်တာနက်ဆိုင်က ကောင်လေးကို ဖုန်းပေးပြီး ပြောခိုင်းရပါတယ်။ သူတို့ ပြောပြီးမှ "မိနဒီ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့ အဲဒီဆိုင်ကပဲစောင့် ငါလာခေါ်မယ်" လို့ ပြောမှ ကျွန်မလည်း မေးလ်ဖွင့်ပြီး စစ်ရပါတော့တယ်

။
